

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Komisja Kultury Fizycznej, Sportu i
Turystyki
KFS-020-2-14

Druk nr 2857
Warszawa, 12 września 2014 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu, Komisja Kultury Fizycznej, Sportu i Turystyki wnosi projekt ustawy:

- o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz niektórych innych ustaw.

Do reprezentowania stanowiska Komisji w pracach nad projektem ustawy został upoważniony poseł Ireneusz Raś.

Przewodniczący Komisji

(-) Ireneusz Raś

USTAWA
z dnia 2014 r.

**o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych
oraz niektórych innych ustaw¹⁾**

Art. 1.

W ustawie z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 611, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w pkt 19 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 20 w brzmieniu:

„20) przejeździe zorganizowanej grupy uczestników masowej imprezy sportowej – należy przez to rozumieć pozostające w związku z masową imprezą sportową zorganizowane przemieszczanie się środkiem transportu zbiorowego osób planujących uczestniczyć w masowej imprezie sportowej na tę imprezę oraz z tej imprezy.”;

2) po art. 3 dodaje się art. 3a w brzmieniu:

„Art. 3a. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej może dofinansowywać programy edukacyjne, informacyjne i szkoleniowe na rzecz poprawy bezpieczeństwa masowych imprez sportowych, imprez sportowych niebędących imprezami masowymi oraz zwalczania negatywnych zjawisk w sporcie.”;

3) w art. 6:

a) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w przypadku imprezy masowej podwyższonego ryzyka – minimalna liczba członków służby informacyjnej jest obliczana zgodnie z pkt 1, a liczba członków służby porządkowej zwiększana jest przynajmniej o 200% w stosunku do liczby obliczanej zgodnie z pkt 1.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Organizator udostępnia osobom uczestniczącym w imprezie masowej regulamin obiektu (terenu) oraz opracowuje i udostępnia tym osobom regulamin imprezy masowej zawierający warunki uczestnictwa i zasady zachowania się osób na niej obecnych.”;

4) w art. 11 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zgromadzone podczas utrwalania przebiegu imprezy masowej materiały, niezawierające dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego albo postępowania w sprawach o wykroczenia lub dowodów mających znaczenie dla toczących się takich postępowań, organizator przechowuje po

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny i ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 628 i 829 oraz z 2014 r. poz. 693.

zakończeniu imprezy masowej przez okres co najmniej 30 dni, a następnie komisyjnie je niszczy.”;

5) po art. 11 dodaje się art. 11a w brzmieniu:

„Art. 11a. 1. Organem pomocniczym wojewody, w zapewnieniu wykonywania zadań związanych z bezpieczeństwem imprez masowych, jest wojewódzki zespół interdyscyplinarny do spraw bezpieczeństwa imprez masowych, zwany dalej „zespołem”, powoływany przez wojewodę, który określa jego skład, szczegółowy zakres obowiązków oraz tryb działania.

2. Zespołowi przewodniczy wojewoda lub wyznaczony przez niego przedstawiciel.

3. W skład zespołu wchodzi:

- 1) właściwy miejscowo komendant wojewódzki (stołeczny) Policji lub wyznaczony przez niego przedstawiciel;
- 2) właściwy miejscowo komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej lub wyznaczony przez niego przedstawiciel;
- 3) przedstawiciele innych organów administracji rządowej i samorządowej, których obecność wojewoda uzna za uzasadnioną.

4. Do udziału w posiedzeniach zespołu wojewoda może zaprosić, na prawach członka, przedstawicieli związków sportowych, podmiotów prowadzących rozgrywki, organizatorów cyklicznych imprez masowych oraz instytucji i podmiotów, których przedmiot działalności pozostaje w związku z przedmiotem posiedzenia zespołu, których obecność uzna za uzasadnioną lub na ich wniosek.

5. Zespół wspomaga podmioty, o których mowa w ust. 2–4, w realizacji obowiązków związanych z zabezpieczeniem imprez masowych nałożonych przepisami niniejszej ustawy oraz innych ustaw, w szczególności poprzez:

- 1) analizę zagrożeń związanych z organizacją imprez masowych na terenie województwa;
- 2) analizę i ocenę działań podejmowanych przez podmioty, o których mowa w ust. 2–4, w zakresie dotyczącym bezpieczeństwa imprez masowych;
- 3) umożliwienie przekazywania informacji o zagrożeniach związanych z imprezami masowymi pomiędzy podmiotami, o których mowa w ust. 2–4;
- 4) wspieranie programów mających na celu poprawę bezpieczeństwa imprez masowych;
- 5) inne inicjatywy zmierzające do poprawy stanu bezpieczeństwa imprez masowych na terenie województwa.”;

6) w art. 13:

a) ust. 1–2c otrzymują brzmienie:

„1. Organizatorzy meczów piłki nożnej uczestniczący w rozgrywkach trzech najwyższych ligowych klas rozgrywkowych rywalizacji mężczyzn, niezależnie od rodzaju rozgrywek, tj. krajowych czy międzynarodowych, zapewniają identyfikację osób uczestniczących w tych im-

prezach, niezależnie od obowiązków i wymogów, o których mowa w art. 6.

2. Obiekty wykorzystywane do organizacji meczów piłki nożnej rozgrywanych w ramach trzech najwyższych ligowych klas rozgrywkowych rywalizacji mężczyzn, o których mowa w ust. 1, wyposaża się w kompatybilne między sobą elektroniczne systemy, służące do: identyfikacji osób, sprzedaży biletów, kontroli przebywania w miejscu i w czasie trwania meczu piłki nożnej, kontroli dostępu do określonych miejsc oraz weryfikacji informacji, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1 lit. a–c.

2a. Niezależnie od systemów, o których mowa w ust. 2, tworzy się:

- 1) centralny system identyfikacji uczestników meczów piłki nożnej rozgrywanych w ramach najwyższej ligowej klasy rozgrywkowej rywalizacji mężczyzn;
- 2) centralny system identyfikacji uczestników meczów piłki nożnej rozgrywanych poza ramami najwyższej ligowej klasy rozgrywkowej rywalizacji mężczyzn.

2b. Administratorami danych zgromadzonych w systemach, o których mowa w ust. 2a, są właściwe podmioty zarządzające tymi rozgrywkami.

2c. Kompatybilność oznacza, iż elektroniczne systemy, o których mowa w ust. 2, muszą być podłączone do systemów, o których mowa w ust. 2a, oraz działać na podstawie numeru PESEL, a w razie gdy nie został on nadany – rodzaju, serii i numeru dokumentu potwierdzającego tożsamość, po przekazaniu danych, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i 3.”,

b) uchyla się ust. 2d,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wymagania techniczno-użytkowe systemów, o których mowa w ust. 2, przeznaczonych dla obiektów wykorzystywanych do prowadzenia rozgrywek meczów piłki nożnej, o których mowa w ust. 1, określają właściwe podmioty zarządzające tymi rozgrywkami.”,

d) uchyla się ust. 3a,

e) w ust. 4 uchyla się pkt 2, 4 i 5,

f) ust. 8 i 9 otrzymują brzmienie:

„8. Zakres danych gromadzonych w systemie, o którym mowa w ust. 2a pkt 1, obejmuje:

- 1) dane określone w ust. 4,
- 2) dane, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1 lit. a–c,
- 3) informacje o zastosowanych zakazach klubowych przekazane przez organizatorów imprez masowych – w zakresie, w jakim dane i informacje te dotyczą uczestników meczów piłki nożnej rozgrywanych w ramach najwyższej ligowej klasy rozgrywkowej rywalizacji mężczyzn.

9. Zakres danych gromadzonych w systemie, o którym mowa w ust. 2a pkt 2, obejmuje:

- 1) dane określone w ust. 4,
- 2) dane, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1 lit. a–c,

3) informacje o zastosowanych zakazach klubowych przekazane przez organizatorów imprez masowych – w zakresie, w jakim dane i informacje te dotyczą uczestników meczów piłki nożnej.”;

g) w ust. 10 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) właściwy podmiot zarządzający rozgrywkami;”;

h) w ust. 12 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) właściwy podmiot zarządzający rozgrywkami;”;

i) ust. 13 otrzymuje brzmienie:

„13. Dane zgromadzone w systemach, o których mowa w ust. 2 i 2a, przechowywane są nie dłużej niż przez okres 2 lat od dnia wypłynięcia wniosku uczestnika meczu piłki nożnej o wykreślenie danych osobowych z właściwego systemu.”;

7) w art. 14:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Osobie ukaranej służy prawo wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy do podmiotu, który zastosował zakaz klubowy.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, określa w swoim regulaminie wewnętrzną formę, tryb i termin złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, o którym mowa w ust. 4, a także tryb i termin ich rozpatrywania.”;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Termin rozpatrzenia wniosku określony w regulaminie, o którym mowa w ust. 5, powinien być wyznaczony tak, aby od daty złożenia wniosku do daty jego rozpatrzenia nie upłynęło więcej niż 14 dni.”;

d) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Orzeczenie podmiotu, o którym mowa w ust. 1, wydane na skutek wniesienia wniosku, o którym mowa w ust. 5, jest ostateczne.”;

e) po ust. 8 dodaje się ust. 8a w brzmieniu:

„8a. Od zastosowania zakazu klubowego przez podmiot, o którym mowa w ust. 1, osobie ukaranej służy prawo wniesienia skargi do właściwego sądu administracyjnego.”;

f) dodaje się ust. 10 w brzmieniu:

„10. Zakaz klubowy, o którym mowa w ust. 1, może stosować także związek sportowy lub podmiot prowadzący rozgrywki. Przepisy ust. 1a–8a stosuje się odpowiednio.”;

8) w art. 15:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Sprzedaż biletu wstępu na mecz piłki nożnej lub przekazanie innego dokumentu uprawniającego do przebywania na nim określonej osoby następuje po uzyskaniu danych, o których mowa w art. 13 ust. 4 pkt 1 i 3, zgodnych z dokumentem potwierdzającym tożsamość.

2. Na bilecie wstępu na mecz piłki nożnej lub na innym dokumencie uprawniającym do przebywania na nim umieszcza się dane, o których mowa w art. 13 ust. 4 pkt 1 i 3, oraz numer miejsca, którego dotyczy ten bilet lub dokument uprawniający do przebywania na meczu.”;

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. W przypadku meczów piłki nożnej o charakterze międzynarodowym, w tym meczów piłki nożnej organizowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach rozgrywek FIFA lub UEFA, przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do uczestników będących cudzoziemcami, jeżeli otrzymują bilet lub inny dokument uprawniający do przebywania na meczu piłki nożnej poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z przepisami prawa obowiązującego w miejscu ich wydania.

2b. Na bilecie wstępu lub na innym dokumencie uprawniającym do przebywania na meczach, o których mowa w ust. 2a, umieszcza się numer miejsca siedzącego.”,

c) w ust. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) osobie, co do której, w ocenie organizatora, zachodzi uzasadnione podejrzenie, że w miejscu i w czasie trwania imprezy masowej może stwarzać zagrożenie dla bezpieczeństwa imprezy masowej.”,

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Organizator meczu piłki nożnej jest obowiązany prowadzić sprzedaż biletów wstępu lub przekazywać inne dokumenty uprawniające do przebywania na wyznaczonych miejscach.”,

e) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Bilet wstępu na mecz piłki nożnej lub inny dokument uprawniający do przebywania na nim jest ważny wraz z dokumentem potwierdzającym tożsamość.”;

9) po art. 16 dodaje się art. 16a w brzmieniu:

„Art. 16a. 1. Projekty budowlane stadionów podlegają uzgodnieniom z właściwym miejscowo komendantem wojewódzkim (Stołecznym) Policji, właściwym miejscowo komendantem wojewódzkim Państwowej Straży Pożarnej oraz właściwym związkiem sportowym, w zakresie tworzenia i funkcjonowania infrastruktury wpływającej na bezpieczeństwo osób uczestniczących w meczach piłki nożnej.

2. Projekty, o których mowa w ust. 1, podlegają dodatkowym uzgodnieniom z właściwym związkiem sportowym w zakresie tworzenia i funkcjonowania infrastruktury służącej:

- 1) efektywnemu napełnianiu stadionu przez osoby uczestniczące w meczach piłki nożnej,
- 2) udogodnieniom w zakresie obsługi osób uczestniczących w meczach piłki nożnej,
- 3) organizowaniu, zgodnie ze sztuką, transmisji telewizyjnych z meczów piłki nożnej
– przy zachowaniu zasad bezpieczeństwa określonych w uzgodnieniach, o których mowa w ust. 1.

3. Uzgadnianie projektów, o których mowa w ust. 1 i 2, nie narusza przepisów dotyczących uzgadniania pod względem ochrony przeciwpożarowej projektów budowlanych obiektów budowlanych.”;

10) po art. 17 dodaje się art. 17a w brzmieniu:

„Art. 17a. Minister właściwy do spraw budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa w pro-

zumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej oraz ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wymogi techniczne infrastruktury sektorów stojących na stadionach, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia bezpieczeństwa uczestników meczów piłki nożnej.”;

11) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Art. 18. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio do organizacji masowych imprez sportowych podwyższonego ryzyka, z wyłączeniem art. 16a.”;

12) w art. 25:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Termin, o którym mowa w ust. 1, może zostać skrócony do 14 dni w wyjątkowych i uzasadnionych przypadkach, w szczególności, gdy potrzeba organizacji imprezy masowej wynika z przyczyn nagłych oraz jeżeli charakter imprezy masowej odpowiada przeznaczeniu obiektu, określonego w projekcie budowlanym tego obiektu.”;

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. Do opinii określonych w ust. 1 pkt 2 nie ma zastosowania art. 106 Kodeksu postępowania administracyjnego.

3b. W przypadku zastosowania przepisu, o którym mowa w ust. 1a, wydanie opinii, o której mowa w ust. 3, następuje do 7 dni.”;

13) w art. 26:

a) w ust. 1:

– w pkt 1:

– – lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) oznaczenie punktów pomocy medycznej, punktów czerpalnych wody do celów przeciwpożarowych oraz punktów informacyjnych,”;

– – w lit. d średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. e w brzmieniu:

„e) oznaczenie sektorów, na których podczas meczu piłki nożnej zostaną udostępnione miejsca stojące – jeżeli organizator zamierza udostępnić uczestnikom miejsca stojące,”;

– w pkt 4 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) liczbie miejsc dla osób na imprezie masowej, a jeżeli organizator zamierza udostępnić na meczu piłki nożnej miejsca stojące – również liczbie miejsc stojących,”;

– pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) informację o osobie wyznaczonej na kierownika do spraw bezpieczeństwa, w tym jej dane obejmujące: imię, nazwisko, numer PESEL – o ile został nadany, numer i datę wydania zaświadczenia o ukończeniu szkolenia dla kierowników do spraw bezpieczeństwa imprez masowych, a w przypadku imprezy masowej podwyższonego ryzyka dodatkowo numer wpisu na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej,”;

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku zastosowania przepisu, o którym mowa w art. 25 ust. 1a, opinie, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2, oraz instrukcję, o której mowa w art. 6 ust. 4, organizator dołącza do wniosku, o którym mowa w art. 25 ust. 1 pkt 1, niezwłocznie.”;

14) w art. 29:

a) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Organ może stwierdzić w zezwoleniu, że jest to impreza masowa podwyższonego ryzyka, w przypadku gdy wynika to z:”;

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Doręczenie zezwoleń lub ich odmów oraz opinii, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2, następuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144. poz. 1204 z późn. zm.) na adres poczty elektronicznej, wskazany przez organizatora, chyba że organizator wystąpił do organu o ich doręczenie w sposób określony w art. 39 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego.”;

15) w art. 31:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku stwierdzenia niespełnienia przez organizatora warunków określonych w zezwoleniu, organ może wydać decyzję o przerwaniu imprezy masowej, nadając jej rygor natychmiastowej wykonalności, o czym niezwłocznie powiadamia właściwego wojewodę. Decyzję doręcza się organizatorowi w terminie 7 dni od dnia przerwania imprezy.”;

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Wydając decyzję, o której mowa w ust. 4, organ bierze również pod uwagę zagrożenie bezpieczeństwa, które może spowodować przerwanie imprezy masowej.”;

16) w art. 36 uchyla się ust. 3 i 4;

17) w art. 38 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Komendanci wojewódzcy (Komendant Stołeczny) Policji i komendanci powiatowi (rejonowi, miejscy) Policji przekazują podmiotom, o których mowa w ust. 1 pkt 1–15, na wniosek tych podmiotów, informacje, o których mowa w art. 36 ust. 2 i art. 40, dotyczące imprez masowych organizowanych na obszarze działania tych komendantów. Przepisy art. 42 ust. 1, 4 i 5, art. 43, art. 44 ust. 1, 2 i 4, art. 45, art. 46 oraz art. 47 stosuje się odpowiednio.”;

18) w art. 39 dotychczasowe brzmienie oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Podmioty zobowiązane przekazują komendantom wojewódzkim (Komendantowi Stołecznemu) Policji i komendantom powiatowym (rejonowym, miejskim) Policji, na wniosek komendantów, informacje, o których mowa w art. 36 ust. 2 i art. 40, dotyczących imprez masowych organizowanych na obszarze działania tych komendantów. Przepisy art. 41, art. 42 ust. 1, 2, i 3 oraz art. 45 stosuje się odpowiednio.”;

19) w art. 54 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto nie wykonuje poleceń lub wezwań, wydanych na podstawie niniejszej ustawy przez służby porządkowe lub służby informacyjne, podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny nie niższej niż 2000 zł.”;

20) w art. 59:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Tej samej karze podlega, kto będąc uczestnikiem przejazdu zorganizowanej grupy uczestników masowej imprezy sportowej posiada broń, wyroby pirotechniczne, materiały niebezpieczne pożarowo lub inne niebezpieczne przedmioty lub materiały wybuchowe.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Sąd może orzec przepadek przedmiotów, o których mowa w ust. 1 i 1a, chociażby nie stanowiły własności sprawcy.”;

21) w art. 60:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli sprawca, dopuszczając się czynów określonych w ust. 1-3, używa elementu odzieży lub przedmiotu do zakrycia twarzy celem uniemożliwienia lub istotnego utrudnienia rozpoznania jego osoby, podlega grzywnie nie mniejszej niż 240 stawek dziennych, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.”;

b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Kto, działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą lub używając niebezpiecznego przedmiotu albo środka obezwładniającego, dopuszcza się czynnej napaści na członka służby porządkowej lub służby informacyjnej podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 5.”;

22) po art. 60 dodaje się art. 60a w brzmieniu:

„Art. 60a. 1. Kto w czasie i w miejscu trwania imprezy masowej znieważa członka służby porządkowej lub informacyjnej podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

2. Ściganie następuje na wniosek pokrzywdzonego.”;

23) w art. 65:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W razie ukarania za wykroczenie, o którym mowa w art. 50, art. 50a, art. 51, art. 52a, art. 124 lub art. 143 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2013 r. poz. 482, z późn. zm.³⁾), lub o którym mowa w art. 54-56 niniejszej ustawy, popełnione w związku z imprezą masową artystyczno-rozrywkową, sąd może orzec środek karny zakazu wstępu na imprezę masową na okres od 2 do 6 lat.

2. W razie ukarania za wykroczenie, o którym mowa w art. 50, art. 50a, art. 51, art. 52a, art. 124 lub art. 143 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń, lub o którym mowa w art. 54-56 i art. 57a niniejszej ustawy, popełnione w związku z masową imprezą sportową, w tym meczem piłki nożnej, sąd orzeka środek karny zakazu wstępu na imprezę masową na okres od 2 do 6 lat.”;

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 829, 1247, 1446 i 1567 oraz z 2014 r. poz. 498, 659 i 827.

„2a. W razie ukarania za wykroczenie o charakterze chuligańskim lub wykroczenie, o którym mowa w art. 50a Kodeksu wykroczeń, jeżeli udział sprawcy w imprezie masowej zagraża dobrom chronionym prawem, sąd może orzec środek karny zakazu wstępu na imprezę masową na okres od 2 do 6 lat.”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Orzekając zakaz wstępu na imprezę masową za czyn popełniony w związku z masową imprezą sportową, sąd orzeka wobec ukaranego obowiązek stawiennictwa, w czasie trwania imprezy masowej, w jednostce organizacyjnej Policji lub w miejscu określonym przez właściwego, ze względu na miejsce zamieszkania ukaranego, komendanta powiatowego (rejonowego, miejskiego) Policji.”;

24) art. 66 otrzymuje brzmienie:

„Art. 66. Wobec sprawców przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu, przeciwko bezpieczeństwu powszechnemu, przeciwko wolności seksualnej oraz sprawców czynów, o których mowa w art. 222-224 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z dnia 1997 r. Nr 88, poz. 533 z późn. zm.⁴⁾), popełnionych w związku z masową imprezą sportową, w tym meczem piłki nożnej, lub o których mowa w art. 59-61 niniejszej ustawy, sąd orzeka środek karny zakazu wstępu na imprezę masową. Przepisy art. 65 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.”;

25) uchyla się art. 78.

Art. 2.

W ustawie z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. z 2014 r. poz. 382) w art. 1 w § 2 w pkt 2 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) wykroczenie określone w art. 50a, art. 51, art. 69, art. 74, art. 76, art. 85, art. 87, art. 119, art. 122, art. 124, art. 133 lub art. 143 Kodeksu wykroczeń.”.

Art. 3.

W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553 z późn. zm.⁵⁾), art. 41b otrzymuje brzmienie:

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, Nr 218, poz. 1592 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 123, poz. 850, Nr 124, poz. 859 i Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 90, poz. 560, Nr 122, poz. 782, Nr 171, poz. 1056, Nr 173, poz. 1080 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 62, poz. 504, Nr 63, poz. 533, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 190, poz. 1474, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 40, poz. 227 i 229, Nr 98, poz. 625 i 626, Nr 125, poz. 842, Nr 127, poz. 857, Nr 152, poz. 1018 i 1021, Nr 182, poz. 1228, Nr 225, poz. 1474 i Nr 240, poz. 1602, z 2011 r. Nr 17, poz. 78, Nr 24, poz. 130, Nr 39, poz. 202, Nr 48, poz. 245, Nr 72, poz. 381, Nr 94, poz. 549, Nr 117, poz. 678, Nr 129, poz. 734, Nr 133, poz. 767, Nr 160, poz. 964, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 233, poz. 1381 i Nr 240, poz. 1431, z 2012 r. poz. 611, z 2013 r. poz. 849, 905, 1036 i 1247 oraz z 2014 r. poz. 538.

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z

- „§ 1. Sąd może orzec zakaz wstępu na imprezę masową, jeżeli przestępstwo zostało popełnione w związku z taką imprezą lub w razie skazania za występki o charakterze chuligańskim, a udział sprawcy w imprezach masowych zagraża dobrom chronionym prawem. Sąd orzeka zakaz wstępu na imprezę masową w wypadkach wskazanych w ustawie.
- § 2. Orzekając zakaz wstępu na imprezę masową, sąd określa imprezy masowe, w czasie trwania których obowiązek ten ma być wykonywany, wskazując w szczególności nazwy dyscyplin sportowych, nazwy klubów sportowych oraz zakres terytorialny imprezy, których obowiązek dotyczy.
- § 3. Zakaz wstępu na imprezę masową może obejmować wyłącznie imprezy masowe organizowane wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz mecze piłki nożnej rozgrywane przez polską kadrę narodową lub polski klub sportowy organizowane poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
- § 4. Sąd może orzec, że zakaz określony w § 1 obejmuje zakaz zbliżania się skazanego do określonych miejsc odbywania imprez masowych – również kontrolowany w systemie dozoru elektronicznego. Sąd orzeka zakaz zbliżania się skazanego do określonych miejsc odbywania imprez masowych w przypadkach wskazanych w ustawie.
- § 5. Orzekając zakaz wstępu na imprezę masową, sąd wskazuje odległość od miejsca imprez masowych, którą skazany obowiązany jest zachować.
- § 6. Sąd może orzec, że w okresie, na który orzeczono zakaz określony w § 1, skazany będzie obowiązany do stawiennictwa w czasie trwania niektórych imprez masowych objętych zakazem w jednostce organizacyjnej Policji lub miejscu określonym przez właściwego, ze względu na miejsce zamieszkania skazanego, komendanta powiatowego, rejonowego lub miejskiego Policji. Sąd orzeka obowiązek stawiennictwa w wypadkach wskazanych w ustawie.
- § 7. Zakaz wymieniony w § 4 i obowiązek wymieniony w § 6 orzeka się w miesiącach i latach, na okres nieprzekraczający okresu, na jaki orzeczono zakaz wstępu na imprezę masową.”

Art. 4.

W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395, z późn. zm.⁶⁾) w art. 90 w § 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, Nr 218, poz. 1592 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 123, poz. 850, Nr 124, poz. 859 i Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 90, poz. 560, Nr 122, poz. 782, Nr 171, poz. 1056, Nr 173, poz. 1080 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 62, poz. 504, Nr 63, poz. 533, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 190, poz. 1474, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 40, poz. 227 i 229, Nr 98, poz. 625 i 626, Nr 125, poz. 842, Nr 127, poz. 857, Nr 152, poz. 1018 i 1021, Nr 182, poz. 1228, Nr 225, poz. 1474 i Nr 240, poz. 1602, z 2011 r. Nr 17, poz. 78, Nr 24, poz. 130, Nr 39, poz. 202, Nr 48, poz. 245, Nr 72, poz. 381, Nr 94, poz. 549, Nr 117, poz. 678, Nr 129, poz. 734, Nr 133, poz. 767, Nr 160, poz. 964, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 233, poz. 1381 i Nr 240, poz. 1431, z 2012 r. poz. 611, z 2013 r. poz. 849, 905, 1036 i 1247 oraz z 2014 r. poz. 538.

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 395, 765 i 1247 oraz z 2014 r. poz. 486, 579 i 786.

„1) przeciwko porządkowi i spokojowi publicznemu, określonych w art. 50, art. 50a, art. 51 i art. 52a Kodeksu wykroczeń;”.

Art. 5.

Dane, o których mowa w art. 13 ust. 4 pkt 2, 4 i 5 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, zgromadzone w systemach, o których mowa w art. 13 ust. 2 i 2a, ustawy, o której mowa w art 1, są przechowywane przez okres 5 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 6.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.

Uzasadnienie

1. Cel projektowanych zmian

Obecnie obowiązująca ustawa o bezpieczeństwie imprez masowych jest drugim aktem prawnym, który kompleksowo reguluje kwestie związane z bezpieczeństwem na imprezach masowych. W uzasadnieniu jej wprowadzenia powołano się na fakt, iż przepisy poprzedniej ustawy z 1997 r. „utraciły wewnętrzną spójność, nie przystając do innych uregulowań i uniemożliwiając skuteczne stosowanie prawa wobec narastającego zjawiska chuligaństwa stadionowego.” Jak jednak pokazuje rzeczywistość przepisy obecnie obowiązującej ustawy cechuje daleko idący rygoryzm oraz punitywność. Prowadzi to do ogromnego niezadowolenia kibiców, dla których dostanie się na imprezę masową jest niezwykle utrudnione, a ponadto jest przeszkodą do prowadzenia normalnej działalności biznesowej przez kluby sportowe.

Dlatego też projektodawcy zdecydowali się wprowadzić do ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych, zwanej dalej „ustawą”, zmiany, które z jednej strony uelastycznią przepisy zawarte w tej ustawie w celu złagodzenia wymogów związanych z organizowaniem imprez masowych, w szczególności meczów piłki nożnej, oraz spowodują wyeliminowanie – w ocenie organizatorów imprez - negatywnych konsekwencji ustawy, przy jednoczesnym zachowaniu bezpieczeństwa na tych imprezach.

Z drugiej strony proponuje się wprowadzenie przepisów, które mają na celu wyeliminowanie z imprez masowych, w szczególności z meczów piłki nożnej, chuliganów, ale nie prawdziwych kibiców, którzy chcą w sposób kulturalny i zgodny z prawem w różny sposób dopingować swoich ulubieńców.

Zaproponowane przepisy mają również na celu poprawę czytelności oraz jakości wykonywania zadań przez podmioty biorące udział w zabezpieczaniu imprez masowych.

2. Przedstawienie stanu obecnego oraz różnice między dotychczasowym a przewidywanym stanem prawnym

Zmiana w art. 3 ustawy dotycząca zdefiniowania przejazdu zorganizowanej grupy uczestników masowej imprezy sportowej jako „pozostającego w związku z imprezą masową” ma na celu wyraźne wskazanie, iż do sprawców czynów

zabronionych popełnionych podczas przejazdu stosuje się przepisy karne z ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych i kodeksu karnego m.in. odnoszące się do środka karnego zakazu wstępu na imprezy masowe.

Propozycja dotycząca nowego art. 3a ustawy została sformułowana analogicznie do obecnego brzmienia art. 29 ust. 1 ustawy o sporcie, który stanowi, że minister właściwy do spraw kultury fizycznej może dofinansowywać uprawianie lub organizowanie sportu oraz jego promocje. Zmiana w ustawie o bezpieczeństwie imprez masowych umożliwi prowadzenie przez Ministerstwo Sportu i Turystyki działań edukacyjnych na rzecz poprawy bezpieczeństwa imprez sportowych oraz stworzenie nowej formuły realizacji wdrażanego obecnie projektu profilaktyczno-edukacyjnego „Kibice Razem”. Przykładem działań na rzecz poprawy bezpieczeństwa meczów piłki nożnej jest współpraca Ministerstwa Sportu i Turystyki z PZPN, której owocem jest realizacja szeregu projektów o charakterze profilaktycznym skierowanych pod adresem kibiców piłkarskich. Umieszczenie więc w ustawie jasnej podstawy prawnej dla tego typu działań stanowić będzie znaczące ułatwienie dla kontynuacji i rozszerzenia dotychczasowych działań przez Ministerstwo Sportu i Turystyki oraz PZPN.

Z informacji uzyskanych na posiedzeniach podkomisji do spraw przygotowania niniejszego projektu wynika, że na podstawie doświadczeń własnych PZPN oraz obserwacji meczów piłki nożnej organizowanych na szczeblu centralnym – w przypadku imprez masowych, podczas których występuje zbiorowe zakłócanie porządku publicznego, podstawowym celem udziału służb porządkowych w zabezpieczeniu takich imprez jest niedopuszczenie do konfrontacji antagonistycznie do siebie nastawionych grup chuligańskich – do czasu przejęcia dowodzenia w zabezpieczeniu imprezy przez Policję oraz wprowadzenia policyjnych pododdziałów zwartych, przeznaczonych do walki z chuligaństwem. Najczęściej więc w takich przypadkach praca służb porządkowych sprowadza się do obrony ogrodzenia/płotu sektora kibiców gości oraz sektora żywiłowo dopingujących kibiców miejscowych (tzw. młyn). Obrona ta często polega na użyciu przez służby porządkowe środków przymusu bezpośredniego w postaci ręcznych miotaczy gazu i odparcia od ogrodzenia napierających chuliganów.

Z powyższego punktu widzenia, w przypadku imprezy masowej podwyższonego ryzyka bezcelowe jest dalsze (obowiązkowe) zwiększenie liczebności (i kosztów wynajęcia) służb informacyjnych, które nie posiadają ustawowych uprawnień do używania środków przymusu bezpośredniego, co w rzeczywistości mogłoby powodować kłopoty dla organizatora imprezy masowej związane z bezpieczeństwem osobistym członków służby informacyjnej. Natomiast, zgodnie z propozycją zawartą w projekcie, zwiększenie liczebności służby porządkowej dla imprezy masowej podwyższonego ryzyka określono na wymaganym poziomie minimalnym. Oznacza to, że na podstawie stosownych analiz przeprowadzonych przez podmioty zabezpieczające daną imprezę, możliwe jest naturalnie przekroczenie określonego w ustawie progu minimalnego zwiększenia w postaci 200% zwiększenia liczebności służby porządkowej dla imprezy masowej podwyższonego ryzyka, przy czym zwiększanie omawianej liczebności ma być zawsze wyliczane względem konkretnej „zwykłej” imprezy masowej, niebędącej imprezą masową podwyższonego ryzyka. Odnośnie zaś do liczebności służby informacyjnej – minimalna wartość określona w art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy może ulec dowolnemu zwiększeniu, ale również liczba ta może pozostać bez zmian w stosunku do imprezy masowej niebędącej imprezą masową podwyższonego ryzyka. Wreszcie w przypadku imprezy masowej niebędącej imprezą masową podwyższonego ryzyka, sposób określania liczebności służb, w tym ustalania liczebności i odsetek członków służby porządkowej, nie ulegnie zmianie względem dotychczasowych zasad.

Zmiana przepisu art. 6 ust. 3 ustawy nie zniesie obowiązku organizatora w zakresie udostępnienia regulaminu obiektu, natomiast przeniesie właściwość w sprawie jego opracowania na właściciela, posiadacza, użytkownika lub zarządzającego obiektem lub terenem. Nastąpi zatem likwidacja niekorzystnej sytuacji prawnej, która kreuje swoisty spór kompetencyjny pomiędzy organizatorem imprezy masowej a właścicielem/zarządcą obiektu (terenu), na którym przeprowadzana jest dana impreza. W myśl bowiem obowiązującej regulacji to organizator imprezy masowej jest zobowiązany do opracowania, oprócz regulaminu imprezy masowej, także regulaminu obiektu (terenu), na którym odbywa się impreza masowa. Należy jednak zaznaczyć, że najczęściej organizatorzy imprez masowych nie są jednocześnie właścicielami/zarządcami takich obiektów (terenów). Obiekty te jedynie wynajmują na czas organizacji imprezy masowej, wraz ze wszystkimi

częściami składowymi tych stadionów, w tym regulaminem obiektu (terenu), który obowiązuje także poza czasem trwania imprezy masowej (tj. na co dzień). Dlatego też należy zmienić sytuację, w której to organizator imprezy masowej miałby opracowywać regulamin obiektu – wszak jest to obowiązkiem właściciela/zarządcy obiektu, wynikającym z innych przepisów. Niemniej jednak, na organizatorze imprezy masowej, tak jak to zostało wspomniane wcześniej, nadal ma ciążyć obowiązek udostępnienia regulaminu obiektu, który otrzyma od jego autora. Z tych względów nie wpłynie to negatywnie na bezpieczeństwo imprezy, natomiast regulamin opracowywany będzie przez podmiot, który w założeniu dobrze zna specyfikę obiektu. Proponuje się również uproszczenie tego przepisu, ponieważ to art. 3 pkt 10 ustawy stanowi o tym czym jest regulamin obiektu (terenu) oraz kto jest odpowiedzialny za jego opracowanie i wydanie.

Zgodnie z art. 11 ust. 3 ustawy zgromadzone podczas utrwalania przebiegu imprezy masowej materiały, niezawierające dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego albo postępowania w sprawach o wykroczenia lub dowodów mających znaczenie dla toczących się takich postępowań, organizator przechowuje po zakończeniu imprezy masowej przez okres co najmniej 60 dni, a następnie komisyjnie je niszczy. Zdaniem wnioskodawców minimalny okres „60 dniowy” na przechowywanie tych materiałów jest zbyt długi i nie znajdujący uzasadnienia dla zrealizowania celów, któremu ma służyć. Ponadto tak długi okres na przechowywanie tych materiałów stanowi duże obciążenie dla klubów. Dlatego proponuje się skrócenie tego terminu do 30 dni. Zdaniem wnioskodawców termin ten jest wystarczający dla organów ścigania, aby skutecznie przejrzeć i zabezpieczyć materiał dowodowy na potrzeby prowadzonych postępowań przygotowawczych.

Nowy art. 11a wprowadza do ustawy podstawy prawne funkcjonowania zespołów interdyscyplinarnych do spraw bezpieczeństwa imprez masowych działających przy wojewodzie, które obecnie działają na podstawie zarządzeń wojewodów we wszystkich województwach, zgodnie z rekomendacjami Komendanta Głównego Policji.

Zapewnienie bezpieczeństwa imprez masowych jest zadaniem wielu różnych podmiotów, w związku z czym zasadnym jest prowadzenie w tym obszarze działań uwzględniających ich współpracę i pogłębiającą się integrację. Zespoły wprowadzane

art. 11a są przykładem realizacji w praktyce takiego zintegrowanego podejścia do problematyki bezpieczeństwa.

Obecnie w pracach istniejących zespołów uczestniczą m. in. przedstawiciele organów administracji szczebla wojewódzkiego, przedstawiciele organów porządku prawnego – sądy, prokuratura, służby porządku publicznego i ratownictwa, przedstawiciele przewoźników organizujących zbiorowe przejazdy uczestników imprez sportowych oraz przedstawiciele związków i klubów sportowych. Zespoły takie, utworzone na podstawie zarządzeń wojewodów, spotykają się zgodnie z przyjętymi harmonogramami bądź też doraźnie, w zależności od potrzeb wynikających z bieżącej sytuacji. Skupiając szereg podmiotów odpowiedzialnych za bezpieczeństwo, zespoły stanowią platformę wymiany informacji w zakresie bezpieczeństwa imprez masowych, identyfikują problemy w tym zakresie, a także dokonują analizy incydentów i wypracowują rozwiązania na poziomie interdyscyplinarnym.

Bazując na tych doświadczeniach art. 11a zakłada obligatoryjność powoływania takich zespołów przez wojewodów, a także wprowadza elementy standaryzacji w zakresie składu i zadań.

Obecne rozwiązanie zawarte w art. 13 ustawy praktycznie wstrzymuje rozwój piłki nożnej w niższych klasach rozgrywkowych, nakładając na samorządy olbrzymie koszty związane z instalacją elektronicznych systemów, o których mowa w omawianym artykule. Rozwiązanie to, poza meczami rozgrywanymi w ramach szczebla centralnego (Ekstraklasa, I i II liga piłki nożnej mężczyzn), nie ma jakiegokolwiek rozsądnego uzasadnienia, a kluby i samorządy, zamiast przeznaczać środki finansowe na popularyzację sportu i wychowanie młodzieży, są zmuszane do instalowania kosztownych systemów elektronicznych.

Zasadnicze znaczenie ma tutaj również stanowisko Ekstraklasy S.A., która w imieniu klubów piłkarskich, stwierdza: „Obecnie obowiązek zapewnienia identyfikacji uczestników odnosi się do klubów Ekstraklasy oraz pierwszej ligi. Natomiast już na początku 2014 r. zostanie on rozciągnięty na kluby niższych klas rozrywkowych. Wprowadzenie go we wszystkich ligach spowoduje paraliż tych rozgrywek w całej Polsce oraz zmusi organizatorów do ponoszenia wysokich kosztów, które nie wpłyną w żaden sposób na poprawę bezpieczeństwa. Kondycja finansowa klubów

piłkarskich, jak powszechnie wiadomo nie jest dobra, dodatkowe obciążenia finansowe spowodowane koniecznością wprowadzenia systemów identyfikacyjnych mogą doprowadzić niektóre kluby do zapaści finansowej. Z doświadczenia bowiem klubów Ekstraklasy wynika, iż koszty wprowadzenia kompatybilnego systemu identyfikacji są liczone w milionach złotych. W naszej ocenie, kwoty powinny być przesunięte na statutową działalność klubów, przede wszystkim szkolenie młodzieży oraz poprawę infrastruktury szkoleniowej.”

Zgodnie z propozycjami zawartymi w projekcie, zakres przetwarzanych danych identyfikujących osoby uczestniczące w meczu piłki nożnej obejmowałby imię i nazwisko oraz numer PESEL, a w razie, gdy nie został on nadany – rodzaj, serię i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość. Oznacza to usunięcie z katalogu przetwarzanych danych wizerunku twarzy, numeru identyfikacyjnego oraz informacji o podmiocie, który wydał ten numer. Dodatkowo, zmiana ta nie wpłynie niekorzystnie na bezpieczeństwo imprez masowych, gdyż w przypadku zniesienia obowiązku wyrabiania kart kibica dokumentem służącym do identyfikacji uczestników imprez masowych będzie dowód osobisty lub inny dokument potwierdzający tożsamość ze zdjęciem, a funkcję numeru identyfikacyjnego spełniać będzie numer PESEL lub numer stosownego dokumentu potwierdzającego tożsamość. Ustalenie wizerunku uczestnika imprezy masowej będzie tym samym możliwe na podstawie wizerunku zgromadzonego w bazie PESEL oraz nagrań monitoringu stadionowego.

Zdaniem wnioskodawców zmiana ta nie wpłynie negatywnie na bezpieczeństwo uczestników meczów piłki nożnej, a może wywołać pozytywne skutki dla klubów piłkarskich

Propozycja nowelizacji art. 14 ustawy - tryb odwoławczy od zakazu klubowego powinien być realizowany przed niezależnym sądem administracyjnym. Celem zachowania procedury administracyjnej oraz maksymalnego jej przyspieszenia, należy wprowadzić możliwość wprowadzenia uprawnienia dla osoby ukaranej do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Termin na rozpatrzenie takiego wniosku nie powinien przekraczać 14 dni. Należy zrezygnować z przepisów wskazujących jako podmiot odwoławczy podmiot zarządzający rozgrywkami, którego członkami lub akcjonariuszami są kluby uczestniczące w rozgrywkach lub polski związek sportowy.

Zgodnie z art. 14 ustawy zakaz klubowy może nałożyć organizator meczów piłki nożnej, którymi mogą być kluby (najczęściej), albo związek sportowy lub podmiot prowadzący rozgrywki jeżeli jest organizatorem meczów piłki nożnej. Zdaniem wnioskodawców istnieją sytuacje kiedy to podmiot prowadzący rozgrywki powinien mieć możliwość nałożenia takiego zakazu, niezależnie od tego czy jest czy też nie jest organizatorem meczu. Dlatego też proponuje się przyznanie takiego uprawnienia podmiotowi prowadzącemu rozgrywki oraz związkom sportowym.

Wnioskodawcy nie zdecydowali się na wprowadzenie przepisu przejściowego do spraw w toku dotyczących zakazów klubowych, uznając, że sprawy wszczęte i nie zakończone w tym zakresie będą rozpatrywane już na podstawie nowych przepisów (zasada działania prawa nowego).

Propozycja dotycząca nowelizacji art. 15 ust. 1 i 2 ustawy ma na celu dostosowanie przepisów ustawy do sytuacji faktycznej i zalegalizowanie zdalnej sprzedaży biletów, np. przez Internet, oraz dostosowanie treści niniejszego artykułu do znowelizowanego przepisu zawartego w art. 13 ust. 4.

Odejście w powyższym zakresie od rygoryzmu przewidzianego przez ustawę umożliwi łatwiejszy zakup biletów np. przez internet lub osobiście przed meczem. Rozwiązania zaproponowane w projekcie przez wiele lat były i są stosowane przez wiele piłkarskich lig europejskich. Przy czym, co ma niezwykle istotne znaczenie, nie wpływa w żaden negatywny sposób na kwestię bezpieczeństwa na stadionach.

W związku z faktem, iż organizatorzy meczów piłki nożnej o charakterze międzynarodowym zgłaszali problemy z uzyskiwaniem danych, o których mowa w art. 13 ust. 4 pkt 1 i 3, w odniesieniu do kibiców będących cudzoziemcami, postanowiono wprowadzić przepis (art. 15 ust. 2a i 2b) znoszący obowiązki wynikające z art. 15 ust. 1 i 2 wobec cudzoziemców otrzymujących bilet lub inny dokument uprawniający do przebywania na meczu piłki nożnej poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Dotyczy to w szczególności okazywania dowodu tożsamości podczas zakupu oraz umieszczania na bilecie danych, o których mowa w art. 13 ust. 4 pkt 1 i 3.

Zmiana w art. 15 ust. 3 pkt 3 ustawy ma na celu umożliwienie organizatorom meczów piłki nożnej odmawiania wstępu osobom, co do których w ich ocenie może

zachodzić uzasadnione podejrzenie, że w miejscu i w czasie trwania imprezy masowej osoby te mogłyby stwarzać zagrożenie dla bezpieczeństwa imprezy masowej.

Wzorem innych lig piłkarskich proponuje się, aby w wyznaczonych sektorach stadionu była możliwość wprowadzenia wyłącznie miejsc stojących na zawodach sportowych, które nie odbywają się w ramach rozgrywek FIFA lub UEFA. Dlatego też na bilecie wstępu lub innym dokumencie uprawniającym do wstępu na takie imprezy nie będzie umieszczony numer miejsca siedzącego. Nowe brzmienie art. 15 ust. 4 przepisu likwiduje swoistą fikcję prawną, w myśl której na meczach piłki nożnej można uczestniczyć tylko na miejscach siedzących. Powszechnie wiadomym jest, że publiczność przebywająca w tzw. sektorach dopingowych, niejako z zasady, uczestniczy w imprezie na stojąco. Co więcej, część spośród pozostałych kibiców również stoi zamiast siedzieć, np. w przypadku zdobycia bramki czy interesująco rozwijającej się akcji. Proponowana zmiana jest również uzasadniona z ekonomicznego punktu widzenia – powstanie nowa kategoria biletów (miejsca stojące), które w założeniu będą tańsze, przez co zwiększy się dostęp do stadionów w skali całego kraju.

Nowy przepis art. 16a nakłada obowiązek konsultowania projektów budowlanych stadionów z właściwym miejscowo z komendantem wojewódzkim (Stołecznym) Policji, właściwym miejscowo komendantem wojewódzkim Państwowej Straży Pożarnej oraz właściwym związkiem sportowym, w zakresie tworzenia i funkcjonowania infrastruktury wpływającej na bezpieczeństwo osób uczestniczących w meczach piłki nożnej. W wyniku tej zmiany wiadomym będzie, z którym podmiotem ustala się kwestie związane z bezpieczeństwem, a z którym pozostałe kwestie infrastrukturalne dotyczące prawidłowej organizacji i przebiegu imprez masowych na stadionach.

Duże znaczenie w tym przepisie ma to, że projekty budowlane stadionów, niezależnie od przepisów dotyczących uzgadniania pod względem ochrony przeciwpożarowej projektów budowlanych obiektów budowlanych, zgodnie z którymi określone projekty budowlane wymagają uzgodnienia pod względem ochrony przeciwpożarowej przez rzeczoznawcę do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych, będą również uzgadniane z właściwym miejscowo komendantem wojewódzkim

Państwowej Straży Pożarnej. Przyjęcie powyższego rozwiązania ułatwi właściwemu miejscowo komendantowi wojewódzkiemu Państwowej Straży Pożarnej prowadzenie nadzoru nad działalnością rzeczoznawcy do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych już na etapie tworzenia projektu, a w konsekwencji powinno usprawnić przekazywanie obiektów stadionów do użytkowania.

Rozwiązanie to zastępuje obecny przepis art. 78, który przewidziany był jako przepis przejściowy i dotyczył projektów przebudowy stadionów, istniejących w dniu wejścia w życie ustawy.

Potrzeba nowelizacji art. 18 ustawy pojawiła się w związku z umieszczeniem w rozdziale 3 ustawy nowego art. 16a, i koniecznością wyłączenia obowiązywania tego artykułu w stosunku do masowych imprez sportowych podwyższonego ryzyka innych niż piłka nożna. Imprezy takie bowiem mogą być przeprowadzane poza stadionami, np. w halach sportowych.

Proponowana zmiana w art. 17a ustawy zakłada, że szczegółowe wymogi infrastrukturalno-techniczne sektorów stojących określi odrębnym rozporządzeniem minister właściwy do spraw budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej. W rozporządzeniu tym minister będzie musiał ukształtować tak przepisy aby zapewnić jak najlepsze warunki do zapewnienia bezpieczeństwa uczestników meczów piłki nożnej, którzy znajdować się będą w sektorach stojących.

Art. 25 ustawy przewiduje obowiązek organizatora imprezy masowej do wystąpienia z wnioskiem o wydanie zezwolenia na przeprowadzenie takiej imprezy nie później niż na 30 dni przed planowanym terminem jej rozpoczęcia. Często, jak to bywa szczególnie w rozgrywkach odbywających się w systemie pucharowym, sam system losowania uniemożliwia złożenie takiego wniosku przez organizatora. Ze względu na specyfikę rozgrywek piłki nożnej konkretny termin zawodów (dzień i godzina) znane są na ok. 2-4 tygodnie przed danym meczem. Skrócenie terminu (na 14 dni przed planowaną imprezą – nowy ust. 1a w art. 25 ustawy) na złożenie wniosku w uzasadnionych przypadkach umożliwi faktyczną realizację obowiązku wystąpienia z wnioskiem o pozwolenie na organizację imprezy masowej, a

jednocześnie nie powinno spowodować skrócenia czasu, w jakim organ wydający zezwolenie na imprezę wchodzi w posiadanie kompletnej dokumentacji.

Proponowane skrócenie terminu złożenia wniosku na wydanie zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej możliwe będzie jedynie w wyjątkowych i uzasadnionych przypadkach. W proponowanym przepisie wskazuje się, że charakter imprezy musi odpowiadać przeznaczeniu obiektu określonego w projekcie budowlanym, co powinno z założenia zapewniać pewien standard bezpieczeństwa, a ponadto ułatwić ocenę przez służby i instytucje wniosku o organizację imprezy.

Przyjęcie powyższych warunków możliwości skrócenia terminu złożenia przedmiotowego wniosku powinno zagwarantować organowi wydającemu zezwolenie na organizację imprezy masowej właściwą i rzetelną analizę rozpatrywanych wniosków.

Dopełnieniem tej zmiany są zmiany w art. 25 ust. 3b oraz art. 26 ust. 2a ustawy.

Nadawanie opinii, o której mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2 formy postanowienia spowoduje, iż zgodnie z Kodeksem postępowania administracyjnego służyć będzie na nią zażalenie (art. 141 §1 Kodeksu postępowania administracyjnego). Przypomnieć należy, że postanowienie wydane w pierwszej instancji staje się prawomocne po upływie co najmniej 7 dni od dnia doręczenia postanowienia, to jest po upływie terminu na wniesienie zażalenia. Należy zatem przyjąć, że w przypadku uznania opinii za postanowienie w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, organ gminy powinien wstrzymać się z wydaniem decyzji w sprawie zezwolenia na organizację imprezy masowej do czasu uprawomocnienia się postanowień wydanych przez organy opiniujące. Wskazuje na to w szczególności przepis art. 106 §1 Kodeksu postępowania administracyjnego, który stanowi, iż jeżeli przepis prawa uzależnia wydanie decyzji od zajęcia stanowiska przez inny organ (wyrażenia opinii lub zgody albo wyrażenia stanowiska w innej formie), decyzję wydaje się po zajęciu stanowiska przez ten organ.

Ponadto, gdyby zainteresowany organizator imprezy masowej wniósł zażalenie od postanowienia organu opiniującego, a organ odwoławczy uchyliłby postanowienie i zwrócił sprawę do ponownego rozpoznania, organ gminy nie mógłby wydać decyzji administracyjnej w sprawie zezwolenia na organizację imprezy

masowej z zachowaniem terminu, o którym mowa w art. 29 ust. 1 ustawy lub też powinien wydać decyzję o odmowie wydania zezwolenia wskazując, że organizator nie złożył wszystkich wymaganych opinii (art. 29 ust. 4 pkt 1 ustawy). W efekcie, stosowanie art. 106 Kpa do opinii, której mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2, prowadziłoby do sytuacji, w której organy gminy bardzo często nie byłyby w stanie dotrzymać ustawowego terminu na wydanie zezwolenia lub też organy te, dążąc do zachowania terminu, w wielu przypadkach musiałyby odmawiać wydania zezwolenia.

W związku z tym należy jasno wykluczyć stosowanie art. 106 Kpa w stosunku do opinii, o której mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2.

Zgodnie z brzmieniem art. 26 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy organizator imprezy masowej do wniosku o jej zorganizowanie dołącza m. in. graficzny plan obiektu wraz z opisem punktów czerpalnych wody do picia. Zdaniem wnioskodawców wskazywanie takich punktów nie jest konieczne a określenie „wody do picia” jest anachronizmem nie występującym w realiach postępowań administracyjnych. Dlatego też propozycja wykreślenia z tego przepisu wyrazów „do picia i”. Spowoduje to, że organizator będzie wskazywał w takim planie jedynie punkty czerpalne wody do celów przeciwpożarowych.

Zmiana w art. 26 ust. 1 pkt 1 lit. e oraz pkt 4 lit. a ma związek z umożliwieniem udostępniania miejsc stojących na meczach piłki nożnej. Organizator w składanym wniosku będzie zobowiązany dołączyć informację o oznaczeniu sektorów stojących (art. 26 ust. 1 pkt 1 lit. e) oraz liczbie udostępnionych miejsc stojących (pkt 4 lit. a).

Zmiana w art. 26 ust. 1 pkt 5 ustawy wynika z konieczności dokonania poprawki językowej, dzięki czemu zostanie wyeliminowana semantyczna nielogiczność w pierwotnej konstrukcji tego przepisu.

W art. 29 ust. 3 proponuje się zmianę charakteru decyzji organu, który wydaje zezwolenie na przeprowadzenie imprezy masowej z obligatoryjnej na fakultatywną. Z brzmienia obecnego przepisu wynika bowiem, że organ jest zobowiązany stwierdzić w zezwoleniu, że impreza na którą wydaje zezwolenie jest imprezą podwyższonego ryzyka, w przypadku gdy zaszła jedna z okoliczności wskazanych w pkt 1-3 tego przepisu. Na podstawie przepisu zawartego w projekcie organ będzie mógł sam ocenić czy okoliczność wskazana w tym przepisie jest na tyle istotna, że uzasadnia

stwierdzenie, że dana impreza jest imprezą masową imprezą podwyższonego ryzyka.

Dodanie ust. 5a w art. 29 ma na celu umożliwienie doręczenia zezwoleń lub ich odmów, opinii, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2, za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Umożliwia to szybsze przekazywanie dokumentacji i, biorąc pod uwagę czas potrzebny na dokonanie jej analizy, również zwiększenie efektywności całej procedury.

Na podstawie art. 31 ust. 4 ustawy, w przypadku stwierdzenia niespełnienia przez organizatora warunków określonych w zezwoleniu, organ wydaje decyzję o przerwaniu imprezy masowej, nadając jej rygor natychmiastowej wykonalności. Zgodnie z art. 29 ustawy zezwolenie powinno zawierać w szczególności: miejsce jej przeprowadzenia, czas jej rozpoczęcia i zakończenia, maksymalną liczbę osób, które mogą w niej uczestniczyć, liczbę członków służby porządkowej oraz służby informacyjnej, informacje o sposobie udostępnienia regulaminów oraz informację o zainstalowaniu urządzeń rejestrujących obraz i dźwięk. Zobligowanie organu do bezwzględnego wydawania decyzji o przerwaniu imprezy masowej powoduje sytuację, w której np. opóźnienie czasu rozpoczęcia lub zakończenia imprezy, czy też brak wywieszonego regulaminu imprezy masowej jest podstawą do jej przerwania. Uzasadnieniem tej zmiany niech będzie również następująca, przykładowa sytuacja: jeżeli organizator imprezy masowej zapewni 499 członków służb informacyjnych i porządkowych zamiast wymaganych ustawowo 500, wówczas przerwanie imprezy masowej, które jest równoznaczne z jej zakończeniem, jest decyzją zdecydowanie nieproporcjonalną do skali przewinienia. Co więcej, decyzja podjęta w takiej sytuacji, która w obecnym stanie prawnym jest decyzją o charakterze obligatoryjnym, byłaby decyzją, która może spowodować zagrożenie na uczestników imprezy masowej oraz na służby organizatora, np. wskutek niezadowolenia tłumu, nad którym trudno byłoby wówczas zapanować. Dlatego też, proponuje się nadanie temu przepisowi charakteru fakultatywnego. Pozwala to tym samym uniknąć sytuacji, w której przy nawet nieznacznych uchybieniach organ byłby zobligowany przez przepisy ustawy do podjęcia takiej decyzji. Umożliwi to organowi ocenę całokształtu okoliczności i na tej podstawie podjęcie decyzji o przerwaniu lub nie imprezy masowej. Jednocześnie proponuje się uzupełnienie przepisu art. 31 ustawy o

dodatkową przesłankę jaką powinien uwzględniać organ przy wydawaniu decyzji o przerwaniu imprezy masowej (nowy ust. 4a).

Zmiany proponowane w art. 36 ustawy (uchylenie ust. 3 i 4), w art. 38 ustawy (dodanie ust. 3) oraz w art. 39 ustawy (dodanie ust. 1 i 2) mają umożliwić przekazywanie oraz pozyskiwanie informacji o bezpieczeństwie imprez masowych przez komendantów wojewódzkich (Stołecznego) Policji oraz komendantów powiatowych (rejonowych, miejskich) Policji bezpośrednio od podmiotów określonych w ustawie. W dotychczasowym brzmieniu wymiana informacji o których mowa w art. 36 ust. 2 i w art. 40 nie była możliwa bez pośrednictwa Komendy Głównej Policji. Ust. 3 art. 38 oraz ust. 2 art. 39 precyzują również w jakim zakresie stosowane są odpowiednio przepisy rozdziału 7 do przekazywania/otrzymywania informacji przez komendantów wojewódzkich (Stołecznego) Policji oraz komendantów powiatowych (rejonowych, miejskich) Policji.

W dniu 20 maja 2014 r. Trybunał Konstytucyjny rozpoznał wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczący imprez masowych i odpowiedzialności karnej za niezastosowanie się do polecenia wydanego na podstawie regulaminu obiektu (terenu) lub regulaminu imprezy masowej.

Trybunał Konstytucyjny orzekł w swym rozstrzygnięciu, że art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych, w części zawierającej słowa „regulaminu obiektu (terenu) lub regulaminu imprezy masowej”, jest niezgodny z art. 42 ust. 1 Konstytucji RP.

Mając na uwadze treść wspomnianego wyżej orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego wnioskodawcy proponują w art. 54 ust. 1 ustawy zastąpienie sformułowania "Kto nie wykonuje polecenia porządkowego" sformułowaniem "Kto nie wykonuje poleceń lub wezwań" oraz wykreślenie sformułowania: „regulaminu obiektu (terenu) lub regulaminu imprezy masowej”.

Uzasadnienie proponowanej zmiany należy rozpocząć od przytoczenia przepisu art. 20 ust. 1 ustawy, który określa katalog uprawnień służb porządkowych i służb informacyjnych, powoływanych przez organizatora imprezy masowej:

Art. 20.

1. Służby porządkowe i informacyjne są uprawnione do:

1) sprawdzania i stwierdzania uprawnień osób do uczestniczenia w imprezie masowej, a w przypadku stwierdzenia braku takich uprawnień - **wezwania** ich do opuszczenia imprezy masowej;

2) legitymowania osób w celu ustalenia ich tożsamości;

3) przeglądania zawartości bagaży i odzieży osób w przypadku podejrzenia, że osoby te wnoszą lub posiadają przedmioty, o których mowa w art. 8 ust. 2;

4) **wydawania poleceń** porządkowych osobom zakłócającym porządek publiczny lub zachowującym się niezgodnie z regulaminem imprezy masowej lub regulaminem obiektu (terenu), a w przypadku niewykonania tych poleceń - **wezwania** ich do opuszczenia imprezy masowej;

5) **ujęcia**, w celu niezwłocznego przekazania Policji, osób stwarzających bezpośrednie zagrożenie dla dóbr powierzonych ochronie oraz osób dopuszczających się czynów zabronionych.

Pogrubiłone fragmenty ww. przepisu świadczą o tym, że wśród czynności, które powinny być objęte zakresem normy zawartej w przepisie karnym art. 54 ustawy należy wyróżnić: wzywanie do określonego zachowania oraz wydawanie poleceń porządkowych. Wydaje się, iż pierwsza z proponowanych zmian, tj. zastąpienie sformułowania "Kto nie wykonuje polecenia porządkowego" sformułowaniem "Kto nie wykonuje poleceń lub wezwań", skonkretyzuje opis strony przedmiotowej czynu zabronionego z art. 54 ustawy. Skoro bowiem służby porządkowe i informacyjne - oprócz wydawania poleceń - uprawnione są do wzywania osób do określonego zachowania, to należy w tej mierze dookreślić przepis karny, który odnosi się do tychże uprawnień.

Druga ze zmian stanowi "implementację" orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Jej sens polega na usunięciu z przepisu art. 54 ustawy odniesienia do regulaminów organizacji prywatnoprawnych (regulamin imprezy masowej oraz regulamin obiektu). Nie ulega bowiem wątpliwości, że takie odniesienie stanowi

odstępstwo od przyjętej w polskim porządku prawnym koncepcji źródeł prawa, a nadto od zasady nullum crimen sine lege.

Wprowadzenie penalizacji posiadania broni, wyrobów pirotechnicznych, materiałów niebezpiecznych pożarowo lub innych niebezpiecznych przedmiotów lub materiałów wybuchowych (art. 59 ust. 1a oraz 2 ustawy) ma na celu wyeliminowanie posiadania takich przedmiotów przez uczestników nie tylko imprezy masowej w miejscu i czasie jej trwania, ale również podczas przejazdu zorganizowanej grupy jej uczestników. Z informacji Policji wynika, iż w roku 2013 podczas przejazdów uczestników wszystkich imprez masowych popełniono 60 przestępstw oraz 272 wykroczenia, w tym podczas przejazdów kibiców piłkarskich 31 przestępstw oraz 172 wykroczenia.

Zmiana w art. 60 ust. 4 ustawy ma na celu ujednoczenie brzmienia przepisów ustawy związanych z wizerunkiem uczestników imprez masowych oraz wykluczyć możliwość karania nawet za nieznaczne ograniczenie możliwości rozpoznania wizerunku.

Zgodnie z nowym ust. 5 w art. 60 ustawy wprowadza się odpowiedzialność osoby, która działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą lub używając niebezpiecznego przedmiotu albo środka obezwładniającego, dopuszcza się czynnej napaści na członka służby porządkowej lub służby informacyjnej.

Poprzez wprowadzenie nowego art. 60a ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych nakłada się sankcję karną na osobę, która w miejscu i czasie imprezy masowej znieważa członka służby informacyjnej lub porządkowej. Kształt propozycji odpowiada istniejącym już przepisom karnym regulującym odpowiedzialność za znieważenie funkcjonariusza publicznego.

Obydwie powyższe propozycje mają na celu otoczenie większą ochroną prawną tych, którzy nie są funkcjonariuszami publicznymi, a odpowiadają za zapewnienie porządku publicznego w trakcie imprez masowych.

Propozycja dotycząca art. 65 ust. 1 i 2 ustawy uzupełnia zawarty w tych przepisach katalog o wykroczenie przewidziane w art. 50a Kodeksu wykroczeń (wykroczenie polegające na posiadaniu w miejscu publicznym noża, maczety lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu w okolicznościach wskazujących na

zamiar użycia go w celu popełnienia przestępstwa) oraz w ust. 2 art. 65 również o wykroczenie z art. 57a ustawy (używanie w miejscu i czasie trwania masowej imprezy sportowej elementu odzieży lub przedmiotu w celu uniemożliwienia lub istotnego utrudnienia rozpoznania osoby). Charakter tych wykroczeń (w szczególności ich związek z imprezami masowymi) oraz coraz większa częstotliwość ich występowania (w 2011 r. Policja skierowała 16 wniosków o ukaranie do sądów powszechnych, gdzie w 15 przypadkach sądy wydały wyroki skazujące a raz uniewinniający. W 2012 r. było to już 150 wniosków Policji - 116 wyroki skazujące, 9 uniewinnień, zaś w 2013 r. było już 177 takich wniosków, gdzie sądy wydały 126 wyroków skazujących i 3 uniewinniające) uzasadnia zaostrożenie odpowiedzialności karnej za nie poprzez wprowadzenie możliwości dodatkowego orzeczenia przez sąd, w stosunku do sprawców tych wykroczeń, środka karnego zakazu wstępu na imprezę masową. A więc w przypadku gdy wykroczenie z art. 50a Kodeksu wykroczeń, za które sprawca został ukarany, popełnione zostało w związku z masową imprezą artystyczno-rozrywkową sąd będzie miał możliwość orzeczenia dodatkowo środka karnego zakazu wstępu na imprezę masową na okres od 2 do 6 lat. W przypadku gdy jedno z tych wykroczeń zostało popełnione w związku z masową imprezą sportową, w tym meczem piłki nożnej, wówczas orzeczenie takiego środka karnego będzie obligatoryjne.

W nowym ust. 2a w art. 65 ustawy proponuje się wprowadzenie możliwości orzeczenia środka karnego w postaci zakazu wstępu na imprezę masowa na okres od 2 do 6 lat również wobec sprawcy wykroczenia o charakterze chuligańskim lub wykroczenia, o którym mowa w art. 50a Kodeksu wykroczeń, nawet jeżeli nie zostały one popełnione w związku z imprezą masową, ale pod warunkiem, że udział sprawcy w imprezie masowej zagraża dobrom chronionym prawem. Proponowana zmiana jest odpowiedzią na liczne przypadki naruszeń porządku publicznego przez grupy kibicowskie poza stadionem.

Zmiana ust. 3 w art. 65 ustawy zakłada, że orzekając zakaz wstępu na imprezę masową sąd obligatoryjnie nakłada również obowiązek stawiennictwa w czasie imprezy masowej w jednostce organizacyjnej Policji lub w miejscu określonym przez właściwego dla miejsca zamieszkania ukaranego, komendanta powiatowego (rejonowego, miejskiego) Policji. Propozycja zmierza do skutecznego usunięcia sprawców czynów, o których mowa we wcześniejszych ustępach tego przepisu, z

miejsca masowej imprezy sportowej oraz rozwiązania problemu grup kibicowskich nie wpuszczonych na stadion, naruszających porządek publiczny w jego pobliżu.

W obecnym stanie prawnym sąd ma obowiązek stosowania tzw. zakazu stadionowego (zakazu wstępu na imprezy masowe) za popełnione przestępstwo jedynie w przypadku sprawców dwóch przestępstw (art. 66 ustawy). Jest to regulacja zbyt wąska i przez to dysfunkcyjna. Konieczne jest tutaj rozszerzenie podstawy obligatoryjnego orzekania tego środka karnego. W szczególności niezbędne jest uwzględnienie wszelkich typów deliktów charakterystycznych dla imprezy masowej (meczu piłki nożnej). Również w tym przypadku konieczne jest obligatoryjne połączenie zakazu stadionowego z obowiązkiem stawiennictwa osoby ukaranej w odpowiedniej jednostce Policji. Realizacji tych celów ma nastąpić poprzez propozycję nowelizacji art. 66 ustawy.

W zakresie zmiany w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia proponuje się rozszerzenie katalogu wykroczeń, za popełnienie których w związku z imprezą masową stosowany jest tryb przyspieszony (art. 90 § 3 pkt 1 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia). Rozszerzenie to dotyczy czynu z art. 50a Kodeksu wykroczeń. W zakresie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich proponuje się rozszerzenie katalogu czynów karalnych, określonych w art. 1 § 2 pkt 2 lit.b tej ustawy, również o to samo wykroczenie. Obie te zmiany mają na celu zwiększenie skuteczności rozpoznawania i karania sprawców takiego wykroczenia.

W art. 41b Kodeksu karnego proponuje się nowy model środka karnego w postaci zakazu wstępu na imprezę masową. Cechuje go – w porównaniu z obecnie obowiązującym rozwiązaniem – większa czytelność i elastyczność w praktycznym stosowaniu.

Proponowany środek karny nie ma już obejmować – jak jest to w obecnym stanie prawnym – wszelkich imprez masowych, lecz wyłącznie imprezy określone lub określonego rodzaju, jak przewiduje to w wyjątkowych wypadkach obecnie obowiązujący § 8 art. 41 b. Celem takiej zmiany jest uniknięcie obecnie występującego problemu niedookreśloności oraz faktycznej wykonalności zakazu wstępu na imprezę masową w sytuacji, gdy imprezy takie są organizowane powszechnie (codziennie w każdym mieście).

Środek taki zasadniczo – identycznie jak obecnie – ma mieć charakter fakultatywny. Może mieć jednak charakter środka obligatoryjnego w wypadku, gdy przewiduje to określona ustawa. W obowiązującym stanie prawnym, rozwiązanie takie przewidziano w ustawie o bezpieczeństwie imprez masowych i taką zasadę proponuje się utrzymać.

W przypadku orzeczenia tego środka karnego, sąd będzie również mógł fakultatywnie dodać do niego jedną z dwóch następujących dolegliwości:

a) zakaz zbliżania się do określonych miejsc odbywania imprez masowych;

b) obowiązek stawiennictwa w czasie trwania niektórych imprez masowych objętych zakazem w jednostce organizacyjnej Policji lub w miejscu określonym przez właściwego, ze względu na miejsce zamieszkania skazanego, komendanta powiatowego, rejonowego lub miejskiego Policji.

Pierwszą dodatkową dolegliwość (zakaz) można będzie orzec w dwóch odmianach: typowej (wyłącznie zakaz zbliżania się skazanego do określonych miejsc odbywania imprez masowych) albo szczególnej (zaostrożonej, tj. połączonej z dozorem elektronicznym).

Proponowane wyżej dodatkowe dolegliwości związane z zakazem stadionowym są konieczne z uwagi na to, że w praktyce sam zakaz stadionowy okazuje się całkowicie bezskuteczny. W szczególności, osoba skazana na ten środek ma możliwość przynajmniej pośredniego negatywnego wpływania na przebieg i bezpieczeństwo imprezy masowej.

Karnoprawny system ochrony bezpieczeństwa sportowych imprez masowych musi gwarantować, że osoba skazana na środek karny w postaci zakazu wstępu na imprezę masową w rzeczywistości nie będzie w niej bezpośrednio uczestniczyła. W tym kontekście jest oczywiste, że sam zakaz wejścia na stadion nie jest wystarczający i muszą mu towarzyszyć dodatkowe zakazy i obowiązki sprawiające, że omawiany środek karny będzie funkcjonował w pełni zgodnie z pierwotnymi intencjami jego wprowadzenia.

Zmiana w art. 41b § 1 Kodeksu karnego wprowadza możliwość orzekania zakazu wstępu na imprezę masową również na sprawcę występku o charakterze

chuligańskim, gdy jego udział w imprezie masowej zagraża dobrom prawnie chronionym, nawet jeżeli popełniony przez niego czyn nie był związany z imprezą masową. Podobnie jak proponowana zmiana w art. 65 ust. 2a ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, zmiana ta daje narzędzie do wykluczenia z udziału w masowej imprezie sportowej grup kibicowskich tworzących zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego poza stadionem.

3. Oczekiwane skutki społeczne, gospodarcze i prawne.

Należy zakładać, że wejście w życie niniejszej nowelizacji ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych spowoduje pozytywne skutki społeczne, gospodarcze i prawne.

Wejście w życie projektowanych przepisów powinno uelastyczyć dotychczasowe przepisy dotyczące organizowania imprez masowych i ich bezpieczeństwa. Zapewni to większą przejrzystość procedur z tym związanych oraz dostosuje przepisy do aktualnych potrzeb i rzeczywistości związanej z bezpieczeństwem na imprezach masowych.

Projektowane zmiany nie będą miały wpływu na konkurencyjność gospodarki. Ułatwią one jednak organizację imprez masowych, co może wpłynąć pozytywnie nie tylko na funkcjonowanie podmiotów je organizujących, ale także zapewni sprawniejszą organizację takich imprez oraz podniesie ich bezpieczeństwo.

Wprowadzenie powyższych zmian korzystnie wpłynie również na poprawę skuteczności ścigania sprawców wykroczeń związanych z imprezami masowymi i może spowodować podniesienie poziomu bezpieczeństwa i porządku publicznego. To z kolei zwiększy poczucie bezpieczeństwa społeczeństwa dotyczącego nie tylko imprez masowych.

4. Skutki finansowe i źródła finansowania, jeżeli projekt niesie obciążenia dla budżetu państwa lub jednostek samorządu terytorialnego

Projekt wprowadza szereg przepisów, które będą generować oszczędności przede wszystkim dla organizatorów imprez masowych, m.in.:

- a) skrócenie minimalnego okresu przez jaki organizator ma obowiązek przechowywać materiały niezawierające dowodów mających znaczenie dla toczących się postępowań do 30 dni,
- b) ograniczenie obowiązku wyposażenia w kompatybilne między sobą systemy elektroniczne tylko do obiektów wykorzystywanych do organizacji meczów piłki nożnej rozgrywanych w ramach trzech najwyższych klas rozgrywkowych,
- c) ograniczenie danych przetwarzanych w systemach identyfikacyjnych do: imienia i nazwiska oraz numeru PESEL,
- d) skrócenie okresu przez jaki przechowywane są dane przez systemy, o których mowa w art. 13 ust. 2 i 2a,
- e) wprowadzenie możliwości prowadzenia sprzedaży internetowej na mecze piłki nożnej.

W 2013 r. Policja prowadziła działania zabezpieczająco-ochronne dla 6.906 imprez masowych. Wśród tych imprez 306 zakwalifikowanych zostało jako imprezy masowe podwyższonego ryzyka,(4.4%). W związku z imprezami masowymi, w 2013 r. Policja skierowała do działań 348.360 policjantów, z czego 93.494 policjantów zostało zaangażowanych do działań związanych z zabezpieczeniem imprez masowych podwyższonego ryzyka, co stanowiło 26,8 % całości sił. Na realizację działań związanych z przeprowadzaniem imprez masowych w 2013 roku Policja wydała 57.695.935 zł, z czego 16.631.811 zł na działania związane z przeprowadzaniem imprez masowych podwyższonego ryzyka (28,8 % ogółu kosztów poniesionych na zabezpieczenie imprez masowych). Największe koszty Policja poniosła w związku z zabezpieczeniem meczów piłki nożnej – 38.611.248 zł (66,9 % ogółu), w tym w związku z zabezpieczeniem meczów piłki nożnej zakwalifikowanymi jako imprezy masowe podwyższonego ryzyka – 16 249 156 zł. Na działania związane z przeprowadzaniem pozostałych masowych imprez sportowych Policja przeznaczyła w 2013 roku 4.661.285 zł (8,1 % ogółu kosztów), natomiast w związku z imprezami masowymi artystyczno-rozrywkowymi – 14.423.402 zł (25 % ogółu kosztów). W związku z przeprowadzonymi w 2013 roku imprezami masowymi straty w mieniu wyniosły 117 766 zł, z czego 34,6 % stanowiły straty poniesione w mieniu policyjnym (40 779 zł), natomiast w mieniu pozapolicyjnym wyniosły 76 987 zł.

Wprowadzenie w art. 29 ust. 5a możliwości doręczeń zezwoleń, ich odmów oraz opinii, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2, za pomocą środków komunikacji

elektronicznej oraz pakiet zmian w art. 36 oraz art. 38 i art. 39, dotyczących bezpośredniego przekazywania i otrzymywania informacji, o których mowa w art. 36 ust. 2 i art. 40, przez komendantów wojewódzkich (Stołecznego) Policji oraz komendantów powiatowych (rejonowych, miejskich) Policji, skróci czas potrzebny na wykonanie tych czynności oraz wpłynie na oszczędności materiałów biurowych, co w konsekwencji może również przynieść oszczędności finansowe.

5. Założenia projektu aktu wykonawczego, który ma być wydany na podstawie art. 17a ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych

Zgodnie z proponowanym przepisem określenie wymogów technicznych infrastruktury sektorów stojących na stadionach pozostaje we właściwości Ministra Infrastruktury i Rozwoju, w porozumieniu z Ministrem Sportu i Turystyki oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Przedmiotowe rozporządzenie powinno wprowadzić niżej przedstawione rozwiązania:

1. Konieczność uzyskania pozwolenia (w tym nadzoru budowlanego) na użytkowanie obiektu/stadionu, na którym mają być udostępnione miejsca stojące powinno być możliwe:
 - a) po uzyskaniu ostatecznej decyzji o pozwoleniu na użytkowanie, zgodnie z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane – w przypadku stadionu, który jest przystosowany do oferowania miejsc stojących,
 - b) po wcześniejszym spełnieniu wymagań opisanych w art. 71 ustawy Prawo budowlane – w przypadku stadionu, który dotychczas nie był przystosowany do oferowania miejsc stojących.
2. W celu zachowania obecnego poziomu bezpieczeństwa na stadionach, na których powstaną sektory z miejscami stojącymi, obok konieczności spełnienia standardów budowlanych i konstrukcyjnych, należy również zapewnić odpowiednie warunki dotyczące redukcji zagrożeń związanych z zachowaniami kibiców, jak również warunki ewakuacji kibiców z sektorów stojących, warunki dotarcia ekip ratowniczych oraz sposób nadzorowania liczby kibiców, którzy będą zajmować sektora z miejscami stojącymi.

3. Udostępnienie miejsc stojących powinno polegać na przekształceniu siedzisk stosowanych na potrzeby miejsc stojących, z zachowaniem możliwości ponownego ich przystosowania do miejsc stojących.
4. Wymóg przekształcenia jednego miejsca siedzącego wyłącznie w jedno miejsce stojące. Uważamy za konieczne zachowanie dotychczasowej pojemności sektorów między innymi z uwagi na bezpieczeństwo uczestników oraz zasady ich identyfikacji.
5. Należy określić maksymalny stosunek miejsc stojących na stadionie do wszystkich miejsc udostępnianych przez organizatora uczestnikom meczu piłki nożnej. Nie powinny one przekraczać 20% pojemności stadionu.
6. Organizator meczu piłki nożnej zamierzający udostępnić miejsca stojące zarówno dla kibiców drużyny gospodarzy, jak również kibiców drużyny gości, powinien być zobowiązanych do ich odseparowania w sposób opisany w przepisach wydanych na podstawie art. 17 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych.
7. Zezwolenie na przeprowadzenie imprezy masowej, o którym mowa w art. 29 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, w warunkach przeprowadzenia imprezy masowej powinno zawierać zgodę organu, o którym mowa w art. 24 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, na udostępnienie przez organizatora miejsc stojących.
8. Wymagania techniczne oraz sposób kontroli stanu technicznego bariery i elementów rozdzielających, zabezpieczających przed naporem tłumu.

6. Konsultacje społeczne

W czasie prac nad projektem ustawy brali udział m. in. przedstawiciele Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Ministerstwa Sprawiedliwości, Krajowej Rady Sądownictwa, Ekstraklasy S.A., PZPN oraz przedstawiciele stowarzyszeń kibiców, którzy zgłaszali swoje uwagi w odniesieniu do proponowanych zmian w ustawie. Projekt nie został jednak poddany konsultacjom w rozumieniu art. 34 ust. 3 regulaminu Sejmu.

7. Ocena zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej

Projekt ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz niektórych innych ustaw nie jest objęty powszechnie wiążącymi przepisami prawa Unii Europejskiej.

Warszawa, 18 sierpnia 2014 r.

BAS-WAPEiM-1818/14

Pan
Ireneusz Raś
Przewodniczący Komisji Kultury
Fizycznej, Sportu i Turystyki

Opinia prawna

w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz niektórych ustaw

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt ustawy wprowadza zmiany do ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 611, z późn. zm.). Projektowane zmiany upoważniają ministra właściwego do spraw kultury fizycznej do dofinansowania programów edukacyjnych, informacyjnych i szkoleniowych na rzecz poprawy bezpieczeństwa imprez sportowych, imprez sportowych niebędących imprezami masowymi oraz zwalczania negatywnych zjawisk w sporcie (projektowany art. 3a ustawy). Zmieniają wymogi dotyczące liczebności służb porządkowych i informacyjnych oraz wymogi informacyjne spoczywające na organizatorze imprez masowych (projektowany art. 6 ust. 2 pkt 2 i ust. 3 ustawy). Projekt ustawy ustanawia także wojewódzki zespół interdyscyplinarny do spraw bezpieczeństwa imprez masowych, który ma być organem pomocniczym wojewody, ustala jego skład i zadania (projektowany art. 11 a ustawy). Na podstawie omawianego projektu mają być zmodyfikowane reguły dotyczące bezpieczeństwa meczów piłki nożnej, odnoszące się m.in. do: identyfikacji osób uczestniczących w nich, wyposażenia obiektów wykorzystywanych do ich organizacji, sprzedaży biletów oraz kontroli przebywania na meczach (projektowany art. 13 ust. 1 ustawy). Zmieniane są też przepisy odnoszące się do zakazów klubowych, dotyczące procedury ich stosowania (projektowany art. 14 i 15 ustawy). Projekt ustawy, w art. 16a i 17a, wprowadza wymogi dotyczące uzgodnień projektów budowlanych stadionów z właściwymi organami Policji, straży pożarnej i związkami sportowymi oraz wymogi techniczne infrastruktury sektorów stojących na stadionach. Modyfikowane są też przepisy dotyczące wydawania zezwoleń na prowadzenie imprez masowych i związanych z tym wymogów (projektowane art. 25, 26, 29 ustawy) oraz kontroli bezpieczeństwa tego rodzaju imprez (projektowany art. 31 ustawy). Projekt zmienia też przepisy karne zawarte w nowelizowanej ustawie (art. 59, 60, 60a, 65 i 66) oraz w ustawach: z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. z 2014 r. poz. 382), ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553 z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 24 kwietnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o

wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395, z późn. zm.). Proponowana ustawa ma wejść w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Projektowane przepisy, dotyczące bezpieczeństwa imprez masowych, wymagają przeanalizowania w świetle przepisów unijnych, które odnoszą się do tej problematyki:

- Artykuł 6 pkt e) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE) stanowi, że w zakresie sportu Unia ma kompetencje do prowadzenia działań mających na celu wspieranie, koordynowanie lub uzupełnianie działań państw członkowskich. Stosownie do art. 165 ust. 1 TfUE, Unia przyczynia się do wspierania europejskich przedsięwzięć w zakresie sportu, uwzględniając jego szczególny charakter, struktury oparte na zasadzie dobrowolności oraz funkcje społeczną i edukacyjną. W art. 165 ust. 2 TfUE postanowiono, że działanie Unii zmierza do rozwoju europejskiego wymiaru sportu, poprzez wspieranie uczciwości i dostępności we współzawodnictwie sportowym oraz współpracy pomiędzy podmiotami odpowiedzialnymi za sport, jak również przez ochronę integralności fizycznej i psychicznej sportowców, w szczególności tych najmłodszych. Zgodnie z art. 165 ust. 3 TfUE, Unia i państwa członkowskie sprzyjają współpracy z państwami trzecimi oraz z kompetentnymi organizacjami międzynarodowymi w dziedzinie edukacji i sportu, zwłaszcza z Radą Europy. Artykuł 165 ust. 4 TfUE zawiera zaś normy kompetencyjne upoważniające Parlament Europejski i Radę do przyjmowania aktów prawnych w dziedzinie sportu. Przytoczone przepisy mają charakter kompetencyjny i uznają sport za dziedzinę, w której Unia posiada kompetencje wspierające, koordynujące i uzupełniające działania państw członkowskich. Przedstawione przepisy traktatowe nie wywierają bezpośredniego skutku, nie nakładają na jednostki ani na państwa członkowskie żadnych obowiązków ani praw¹.
- Decyzja Rady z dnia 25 kwietnia 2002 r. dotycząca bezpieczeństwa w związku z meczami piłki nożnej o charakterze międzynarodowym (Dz. Urz. UE L 121 z 8.5.2002, str. 1) usprawnić ma działania państw członkowskich w zakresie przekazywania informacji o niebezpiecznych grupach podróżujących do innego państwa członkowskiego z zamiarem uczestniczenia w wydarzeniach sportowych.
- Decyzja Rady nr 2002/348/WSiSW z dnia 25 kwietnia 2002 r. dotycząca bezpieczeństwa w związku z meczami piłki nożnej o charakterze międzynarodowym (Dz. Urz. UE L 121 z 8.5.2002, str. 1) zobowiązała państwa członkowskie do ustanowienia narodowego punktu informacyjnego o charakterze policyjnym dla piłki nożnej (punkt NFIP). Punkt ten służy do wymiany informacji na potrzeby meczów piłki nożnej o charakterze międzynarodowym

¹ Więcej zob. Anna Siwek-Ślusarek, *komentarz do art. 165 TfUE* (w:) A. Wróbel (red.) *Komentarz do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej*, Warszawa 2012, str. 1014.

oraz rozwijania międzynarodowej współpracy policyjnej w zakresie meczów piłki nożnej².

Problematyka sportu stanowi również przedmiot aktów przyjętych przez instytucje UE, które nie mają mocy powszechnie wiążącej. Zagadnień tych dotyczy: rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie środków koniecznych dla zwalczania wandalizmu i przemocy w sporcie (Dz. Urz. WE C 229 z 9.9.1985 r.); rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie wandalizmu i przemocy w sporcie (Dz. Urz. WE C 49 z 22.2.1988 r.); rekomendacja Rady w sprawie wytycznych dotyczących zapobiegania i zwalczania zakłóceń związanych z meczami piłkarskimi (Dz. Urz. UE C 131 z 3.5.1996 r.); rezolucja Rady w sprawie zapobiegania ograniczania chuligaństwa piłkarskiego poprzez wymianę doświadczeń, wprowadzanie zakazów stadionowych i politykę mediów (Dz. Urz. UE C 193 z 24.6.1997 r.); rezolucja Rady z dnia 3 czerwca 2010 r. w sprawie zaktualizowanego podręcznika z zaleceniami w zakresie międzynarodowej współpracy policyjnej oraz działań prewencyjnych i kontrolnych związanych z aktami przemocy i zakłóceniami porządku podczas międzynarodowych meczów piłki nożnej, które dotyczą co najmniej jednego państwa członkowskiego (Dz. Urz. UE C 165 z 24.6.2010, str. 1)³.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Problematyka stanowiąca przedmiot projektowanej ustawy nie jest regulowana prawnie wiążącymi przepisami UE.

4. Konkluzja

Projekt ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz niektórych innych ustaw nie jest objęty powszechnie wiążącymi przepisami prawa Unii Europejskiej.

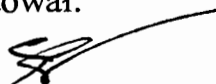
Autor:

Justyna Łacny

ekspert ds. legislacji

w Biurze Analiz Sejmowych

Akceptował:

Grzegorz Gołębiowski

Wicedyrektor Biura Analiz Sejmowych

² Decyzja ta została znowelizowana na mocy decyzji Rady 2007/412/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. zmieniającej decyzję 2002/348/WSiSW dotyczącą bezpieczeństwa w związku z meczami piłki nożnej o charakterze międzynarodowym (Dz. U. UE L 155 z 15.6.2007, str. 76)

³ Na ten temat zob. Renta Kopczyk, *Prawo Unii Europejskiej wobec bezpieczeństwa meczu piłki nożnej* http://www.kongresy.allerhand.pl/wp-content/uploads/2012/12/C4P_Renata-Kopczyk.pdf

Warszawa, 16 września 2014 r.

BAS-WAPEiM-2125/14

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o
zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz niektórych
innych ustaw (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Ireneusz Raś)

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt ustawy wprowadza zmiany do ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 611, z późn. zm.). Projektowane zmiany upoważniają ministra właściwego do spraw kultury fizycznej do dofinansowania programów edukacyjnych, informacyjnych i szkoleniowych na rzecz poprawy bezpieczeństwa imprez sportowych, imprez sportowych niebędących imprezami masowymi oraz zwalczania negatywnych zjawisk w sporcie (projektowany art. 3a ustawy). Zmieniane są wymogi dotyczące liczebności służb porządkowych i informacyjnych oraz obowiązki informacyjne spoczywające na organizatorze imprez masowych (projektowany art. 6 ust. 2 pkt 2 i ust. 3 ustawy). Projekt ustawy ustanawia także wojewódzki zespół interdyscyplinarny do spraw bezpieczeństwa imprez masowych, który ma być organem pomocniczym wojewody, ustala jego skład i zadania (projektowany art. 11a ustawy). Na podstawie omawianego projektu mają być zmodyfikowane reguły dotyczące bezpieczeństwa meczów piłki nożnej, odnoszące się m.in. do: identyfikacji osób uczestniczących w nich, wyposażenia obiektów wykorzystywanych do ich organizacji, sprzedaży biletów oraz kontroli przebywania na meczach (projektowany art. 13 ust. 1 ustawy). Zmieniane są też przepisy odnoszące się do zakazów klubowych, dotyczące procedury ich stosowania (projektowany art. 14 i 15 ustawy). Projekt ustawy, w art. 16a i 17a, wprowadza wymogi dotyczące uzgodnień projektów budowlanych stadionów z właściwymi organami Policji, straży pożarnej i związkami sportowymi oraz wymogi techniczne infrastruktury sektorów stojących na stadionach. Modyfikowane są też przepisy dotyczące wydawania zezwoleń na prowadzenie imprez masowych i związanych z tym

wymogów (projektowane art. 25, 26, 29 ustawy) oraz kontroli bezpieczeństwa tego rodzaju imprez (projektowany art. 31 ustawy). Projekt zmienia też przepisy karne zawarte w nowelizowanej ustawie (art. 59, 60, 60a, 65 i 66) oraz w ustawach: z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. z 2014 r. poz. 382), z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553 z późn. zm.) oraz z dnia 24 kwietnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395, z późn. zm.). Proponowana ustawa ma wejść w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Projektowane przepisy, dotyczące bezpieczeństwa imprez masowych, wymagają przeanalizowania w świetle przepisów unijnych, które odnoszą się do tej problematyki:

- Artykuł 6 lit. e Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE) stanowi, że w zakresie sportu Unia ma kompetencje do prowadzenia działań mających na celu wspieranie, koordynowanie lub uzupełnianie działań państw członkowskich. Stosownie do art. 165 ust. 1 TfUE, Unia przyczynia się do wspierania europejskich przedsięwzięć w zakresie sportu, uwzględniając jego szczególny charakter, struktury oparte na zasadzie dobrowolności oraz funkcje społeczną i edukacyjną. W art. 165 ust. 2 TfUE postanowiono, że działanie Unii zmierza do rozwoju europejskiego wymiaru sportu, poprzez wspieranie uczciwości i dostępności we współzawodnictwie sportowym oraz współpracy pomiędzy podmiotami odpowiedzialnymi za sport, jak również przez ochronę integralności fizycznej i psychicznej sportowców, w szczególności tych najmłodszych. Zgodnie z art. 165 ust. 3 TfUE, Unia i państwa członkowskie sprzyjają współpracy z państwami trzecimi oraz z kompetentnymi organizacjami międzynarodowymi w dziedzinie edukacji i sportu, zwłaszcza z Radą Europy. Artykuł 165 ust. 4 TfUE zawiera zaś normy kompetencyjne upoważniające Parlament Europejski i Radę do przyjmowania aktów prawnych w dziedzinie sportu. Przytoczone przepisy mają charakter kompetencyjny i uznają sport za dziedzinę, w której Unia posiada kompetencje wspierające, koordynujące i uzupełniające działania państw członkowskich. Przedstawione przepisy traktatowe nie wywierają bezpośredniego skutku, nie nakładają na jednostki ani na państwa członkowskie żadnych obowiązków ani praw¹.
- Decyzja Rady z dnia 25 kwietnia 2002 r. dotycząca bezpieczeństwa w związku z meczami piłki nożnej o charakterze międzynarodowym (Dz. Urz. UE L 121 z 8.5.2002, str. 1) usprawnić ma działania państw

¹ Więcej zob. Anna Siwek-Ślusarek, *komentarz do art. 165 TfUE* (w:) A. Wróbel (red.) *Komentarz do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej*, Warszawa 2012, str. 1014.

członkowskich w zakresie przekazywania informacji o niebezpiecznych grupach podróżujących do innego państwa członkowskiego z zamiarem uczestniczenia w wydarzeniach sportowych.

- Decyzja Rady nr 2002/348/WSiSW z dnia 25 kwietnia 2002 r. dotycząca bezpieczeństwa w związku z meczami piłki nożnej o charakterze międzynarodowym (Dz. Urz. UE L 121 z 8.5.2002, str. 1) zobowiązała państwa członkowskie do ustanowienia narodowego punktu informacyjnego o charakterze policyjnym dla piłki nożnej (punkt NFIP). Punkt ten służy do wymiany informacji na potrzeby meczów piłki nożnej o charakterze międzynarodowym oraz rozwijania międzynarodowej współpracy policyjnej w zakresie meczów piłki nożnej².

Problematyka sportu stanowi również przedmiot aktów przyjętych przez instytucje UE, które nie mają mocy powszechnie wiążącej. Zagadnień tych dotyczy: rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie środków koniecznych dla zwalczania wandalizmu i przemocy w sporcie (Dz. Urz. WE C 229 z 9.9.1985 r.); rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie wandalizmu i przemocy w sporcie (Dz. Urz. WE C 49 z 22.2.1988 r.); rekomendacja Rady w sprawie wytycznych dotyczących zapobiegania i zwalczania zakłóceń związanych z meczami piłkarskimi (Dz. Urz. UE C 131 z 3.5.1996 r.); rezolucja Rady w sprawie zapobiegania ograniczania chuligaństwa piłkarskiego poprzez wymianę doświadczeń, wprowadzanie zakazów stadionowych i politykę mediów (Dz. Urz. UE C 193 z 24.6.1997 r.); rezolucja Rady z dnia 3 czerwca 2010 r. w sprawie zaktualizowanego podręcznika z zaleceniami w zakresie międzynarodowej współpracy policyjnej oraz działań prewencyjnych i kontrolnych związanych z aktami przemocy i zakłóceniami porządku podczas międzynarodowych meczów piłki nożnej, które dotyczą co najmniej jednego państwa członkowskiego (Dz. Urz. UE C 165 z 24.6.2010, str. 1)³.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Problematyka stanowiąca przedmiot projektowanej ustawy nie jest regulowana prawnie wiążącymi przepisami UE.

² Decyzja ta została znowelizowana na mocy decyzji Rady 2007/412/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. zmieniającej decyzję 2002/348/WSiSW dotyczącą bezpieczeństwa w związku z meczami piłki nożnej o charakterze międzynarodowym (Dz. U. UE L 155 z 15.6.2007, str. 76)

³ Na ten temat zob. Renta Kopczyk, *Prawo Unii Europejskiej wobec bezpieczeństwa meczu piłki nożnej* http://www.kongresy.allerhand.pl/wp-content/uploads/2012/12/C4P_Renata-Kopczyk.pdf

4. Konkluzja

Projekt ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz niektórych innych ustaw nie jest objęty prawnie wiążącymi przepisami prawa Unii Europejskiej.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

Warszawa, 16 września 2014 r.

BAS-WAPEiM-2126/14

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz niektórych innych ustaw (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Ireneusz Raś) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu

Projekt ustawy wprowadza zmiany do ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 611, z późn. zm.). Projektowane zmiany upoważniają ministra właściwego do spraw kultury fizycznej do dofinansowania programów edukacyjnych, informacyjnych i szkoleniowych na rzecz poprawy bezpieczeństwa imprez sportowych, imprez sportowych niebędących imprezami masowymi oraz zwalczania negatywnych zjawisk w sporcie (projektowany art. 3a ustawy). Zmieniane są wymogi dotyczące liczebności służb porządkowych i informacyjnych oraz obowiązki informacyjne spoczywające na organizatorze imprez masowych (projektowany art. 6 ust. 2 pkt 2 i ust. 3 ustawy). Projekt ustawy ustanawia także wojewódzki zespół interdyscyplinarny do spraw bezpieczeństwa imprez masowych, który ma być organem pomocniczym wojewody, ustala jego skład i zadania (projektowany art. 11a ustawy). Na podstawie omawianego projektu mają być zmodyfikowane reguły dotyczące bezpieczeństwa meczów piłki nożnej, odnoszące się m.in. do: identyfikacji osób uczestniczących w nich, wyposażenia obiektów wykorzystywanych do ich organizacji, sprzedaży biletów oraz kontroli przebywania na meczach (projektowany art. 13 ust. 1 ustawy). Zmieniane są też przepisy odnoszące się do zakazów klubowych, dotyczące procedury ich stosowania (projektowany art. 14 i 15 ustawy). Projekt ustawy, w art. 16a i 17a, wprowadza wymogi dotyczące uzgodnień projektów budowlanych stadionów z właściwymi organami Policji, straży pożarnej i związkami sportowymi oraz wymogi techniczne infrastruktury sektorów stojących na stadionach. Modyfikowane są też przepisy dotyczące wydawania zezwoleń na prowadzenie

impres masowych i związanych z tym wymogów (projektowane art. 25, 26, 29 ustawy) oraz kontroli bezpieczeństwa tego rodzaju imprez (projektowany art. 31 ustawy). Projekt zmienia też przepisy karne zawarte w nowelizowanej ustawie (art. 59, 60, 60a, 65 i 66) oraz w ustawach: z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. z 2014 r. poz. 382), z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553 z późn. zm.) z dnia 24 kwietnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395, z późn. zm.). Proponowana ustawa ma wejść w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa UE.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz niektórych innych ustaw **nie jest** projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla